

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 23 października 2024 r.*

Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru –
Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający znakowanie dróg – Artykuł 3 lit. a) i art. 25
ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Jednolitość wzoru – Spójność rzutów

W sprawie T-25/23

Orgatex GmbH & Co. KG, z siedzibą w Langenfeld (Niemcy), który reprezentowali G. Jacobs,
M. Maybaum i M. Dümenil, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentował
E. Markakis, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem
w charakterze interwenienta, był

Lawrence Longton, zamieszkały w Brindle (Zjednoczone Królestwo), którego reprezentował
A. Haberl, adwokat,

SĄD (szósta izba),

w składzie: M.J. Costeira, prezes, M. Kancheva (sprawozdawczyni) i E. Tichy-Fisslberger,
sędziowie,

sekretarz: R. Ūkelyté, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 stycznia 2024 r.,

wydaje następujący

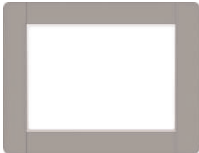
* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżący, Orgatex GmbH & Co. KG, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 17 listopada 2022 r. (sprawa R 110/2022-3) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu

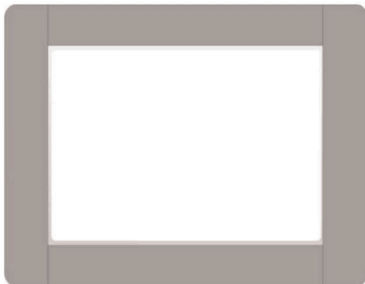
- 2 W dniu 23 października 2020 r. interwenient, L. Longton, złożył w EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod numerem 1112155-0001 i opublikowanego w dniu 14 kwietnia 2009 r. w następstwie zgłoszenia, którego dokonano w dniu 25 marca 2009 r. Skarżący jest właścicielem spornego wzoru, którego rejestrację przedłużył w 2014 r., 2019 r. i 2024 r.
- 3 Sporny wzór wygląda następująco:

	
Rzut 1.1	Rzut 1.2
	
Rzut 1.3	Rzut 1.4

– Rzut 1.1:

– Rzut 1.2:

– Rzut 1.3:

– Rzut 1.4:

- 4 Produkty, w których sporny wzór ma być zawarty, należą do klasy 20.03 w rozumieniu porozumienia z Locarno z dnia 8 października 1968 r. ustanawiającego międzynarodową klasyfikację wzorów przemysłowych, ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „Znakowanie dróg”.
- 5 Na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru powołano się na podstawy określone w art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1) w związku z art. 3 lit. a) tego rozporządzenia oraz w art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w związku z art. 4 i 6 tego samego rozporządzenia.
- 6 W dniu 23 listopada 2021 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie prawa do wzoru. Stwierdził on w istocie jednolitość spornego wzoru i spójność jego rzutów. W tym względzie uznał on, że przedmiot ochrony można wyraźnie określić i pojawia się on w sposób jednolity i bezpośredni na czterech złożonych rzutach, a mianowicie na rzucie 1.1 przedstawiającym widok znakowania dróg z góry (powierzchnia górna), oraz jego pozostałych rzutach 1.2, 1.3 i 1.4, przedstawiających widok z dołu (powierzchnia dolna). Stwierdził on również, że wzór ten jest nowy i posiada indywidualny charakter.
- 7 W dniu 18 stycznia 2022 r. interwenient wniósł do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.
- 8 W zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uwzględniła odwołanie, uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień i unieważniła prawo do spornego wzoru. W szczególności stwierdziła ona, że zgłoszone rzuty nie są rozstrzygające i przedstawiają co najmniej dwa różne wzory. Po pierwsze, uznała ona, że hipoteza interwenienta, zgodnie z którą rzuty 1.1 i 1.2 ukazują powierzchnię przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną, wydawała się sama w sobie logiczna i zgodna z powszechnym doświadczeniem. Uznała ona, że rzuty 1.1 i 1.2 oraz rzuty 1.3 i 1.4 nie mogą przedstawiać tego samego wzoru. Po drugie, przyjmując nawet hipotezę Wydziału Unieważnień i skarżącego, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje powierzchnię przednią a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną, Izba Odwoławcza stwierdziła, że rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 nie mogą przedstawiać tego samego wzoru. Uznała ona, że z dwóch zbadanych hipotez wynika, iż sporny wzór został zarejestrowany z naruszeniem art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002.

- 9 Izba Odwoławcza uznała również, że skoro sporny wzór powinien zostać unieważniony zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 3 lit. a) tego rozporządzenia, nie jest możliwe zbadanie, czy wzór ten jest również pozbawiony indywidualnego charakteru lub atrybutu nowości na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w związku z art. 4–6 tego samego rozporządzenia.

Żądania stron

- 10 Skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem i przed Izbą Odwoławczą.
- 11 EUIPO wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącego kosztami postępowania w razie przeprowadzenia rozprawy.
- 12 Interwenient wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 13 Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności na podstawie art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, interwenient podnosi w odpowiedzi na skargę niedopuszczalność skargi ze względu na to, że nie została ona wniesiona w wyznaczonym terminie. Dokładniej rzecz ujmując, podnosi on, że zdaniem samego skarżącego zaskarżona decyzja, datowana na dzień 17 listopada 2022 r., została mu doręczona w dniu 18 listopada 2022 r. Tymczasem niniejsza skarga wpłynęła do Sądu dopiero w dniu 27 stycznia 2023 r., czyli po upływie dwumiesięcznego terminu do wniesienia skargi przewidzianego w art. 61 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002. Termin do wniesienia skargi nie został zatem dochowany.
- 14 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 61 ust. 5 rozporządzenia nr 6/2002 skargę na decyzję Izby Odwoławczej EUIPO wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od doręczenia wspomnianej decyzji.
- 15 Ponadto z art. 60 regulaminu postępowania wynika, że terminy procesowe w odniesieniu do skarg wnoszonych do Sądu przedłuża się o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość. Zgodnie z orzecznictwem przewidziany w tym przepisie termin uwzględniający odległość ma zastosowanie

do wniesienia odwołania od decyzji EUIPO [zob. wyrok z dnia 1 grudnia 2021 r., Inditex/EUIPO – Ffauf Italia (ZARA), T-467/20, niepublikowany, EU:T:2021:842, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 16 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja została doręczona skarżącemu w dniu 18 listopada 2022 r. Termin do wniesienia skargi, wraz z terminem uwzględniającym odległość, upłynął zatem w dniu 30 stycznia 2023 r. o północy, zgodnie z zasadami obliczania terminów określonymi w art. 58 regulaminu postępowania.
- 17 Tymczasem niniejsza skarga została wniesiona przez skarżącego w dniu 27 stycznia 2023 r.
- 18 Należy zatem oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez interwenienta i uznać niniejszą skargę za dopuszczalną.

W przedmiocie dopuszczalności dokumentów przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem

- 19 Interwenient podnosi, że przedstawione przez skarżącego „w celach ilustracyjnych” w załączniku A7 do skargi fotografie oryginalnego lub faktycznie wprowadzonego do obrotu produktu są spóźnione i niedopuszczalne.
- 20 W tym względzie należy zauważyć, że dokumenty te nie znajdują się w aktach postępowania administracyjnego przed EUIPO i zostały przedstawione po raz pierwszy przed Sądem.
- 21 Tymczasem skarga do Sądu ma na celu dokonanie kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych EUIPO w rozumieniu art. 61 rozporządzenia nr 6/2002, a zatem zadaniem Sądu nie jest ponowne rozpoznanie stanu faktycznego w świetle dokumentów przedłożonych przed nim po raz pierwszy [zob. podobnie wyrok z dnia 18 marca 2010 r., Grupo Promer Mon Graphic/OHMI – PepsiCo (Przedstawienia okrągłej podstawki do celów promocyjnych), T-9/07, EU:T:2010:96, pkt 24].
- 22 Należy zatem odrzucić te dokumenty jako niedopuszczalne, bez konieczności badania ich mocy dowodowej.

W przedmiocie zasadności jedyne zarzutu

- 23 Na poparcie skargi skarżący podnosi tylko jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 3 lit. a) tego rozporządzenia.
- 24 Skarżący zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta błędnie uznała, iż sporny wzór nie spełnia wymogów art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 ze względu na to, że rzuty przedstawiają co najmniej dwa różne wzory, a to ze względu na rzekome niedające się wyjaśnić niespójności między rzutami, i że w związku z tym nie istnieje jednolity produkt w rozumieniu tego przepisu. Jego zdaniem istnieje możliwość pogodzenia tych rzekomo niedających się wyjaśnić niespójności, jeżeli wspomniane rozporządzenie nie będzie przedmiotem „wykładni błędnej co do prawa i wrogiej wobec rejestracji”. Twierdzi on, że ze wszystkich czterech rzutów 1.1–1.4 wynika jednoznacznie, iż chodzi o jednolity przedmiot składający się z elementu obramowania z częścią wewnętrzną,

z której jedna strona posiada linie konturowe w stosunku do drugiej strony. Twierdzi on zatem, że jednolity wzór można wyraźnie określić na podstawie rzutów spornego wzoru, który ma postać jednolitego produktu w rozumieniu wspomnianego artykułu.

- 25 Po pierwsze, skarżący twierdzi, że pierwsza hipoteza Izby Odwoławczej sformułowana w pkt 34–38 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą rzuty 1.1 i 1.2 ukazują powierzchnię przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną, jest niedokładne i błędne. Jego zdaniem Izba Odwoławcza interpretuje te rzuty w sposób, który „bezwzględnie prowadzi do unieważnienia”, podczas gdy jako zasadę wykładni należałoby raczej zakładać na korzyść zgłaszającego, że chciał on dokonać zgłoszenia ważnego, nie zaś pozbawionego sensu. W niniejszym przypadku jest jednak oczywiste, że rzut 1.1 ukazuje jedną stronę produktu, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 ukazują drugą stronę produktu, biorąc pod uwagę linie konturowe. W świetle takiej interpretacji pomiędzy rzutami 1.1 i 1.2 nie występują niedające się wyjaśnić niespójności. Różnice te można łatwo pogodzić, interpretując rzuty jako odtwarzające wzór z jednej strony (rzut 1.1) i z drugiej strony (rzuty 1.2, 1.3 i 1.4).
- 26 Po drugie, skarżący zarzuca Izbie Odwoławczej również wyciągnięcie błędnych wniosków z drugiej hipotezy sformułowanej w pkt 39–44 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje powierzchnię przednią, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 ukazują powierzchnię tylną. Hipoteza ta jest z pewnością słuszna, lecz nie powoduje żadnej niedającej się wyjaśnić niespójności między tymi rzutami.
- 27 W tym względzie w pierwszej kolejności skarżący twierdzi, że nie występują żadne niedające się wyjaśnić niespójności z uwagi na występujące odcienie (efekt zacienienia) między rzutami 1.2, 1.3 i 1.4. Jego zdaniem interpretacja pokazuje, że rzuty te przedstawiają różne odcienie (efekt zacienienia) tej samej powierzchni tego samego produktu, wynikające z różnych warunków oświetlenia. Takie różnice w oświetleniu wynikają z kąta i pozycji, z jakiej dokonano ujęcia. Po pierwsze, skarżący podnosi, że nie ma żadnej niespójności ze względu na pozycję, z jakiej dokonano ujęcia rzutu, ponieważ rzut 1.2 ukazuje produkt pod światło, a rzut 1.4 przedstawia produkt oświetlony. Identyczny produkt jest po prostu przedstawiony w różnych warunkach oświetlenia. Po drugie, twierdzi on, że nie występuje żadna niespójność ze względu na rzekomy brak źródła oświetlenia. Zwyczajem jest, że w przedstawieniach wygenerowanych komputerowo wykorzystywane są odcienie, a symulacja ta sporządzona jest z użyciem wirtualnego źródła oświetlenia. Po trzecie, podnosi on, że nie występuje żadna niespójność ze względu na efekt oświetlenia. W drugiej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności ze względu na linie konturowe na rzutach 1.2 i 1.4. Tylko jeden produkt jest możliwy do określenia. W trzeciej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności w odniesieniu do „głębokości” linii konturowych na rzutach 1.2 i 1.4 w stosunku do rzutu 1.3. Rozbieżność można łatwo wytłumaczyć przedstawieniem perspektywicznym. W czwartej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności w odniesieniu do odcieni (efektu zacienienia) czy do „głębokości” między rzutami 1.2 i 1.4 a rzutem 1.3. Głębokość ta jest oknem w znakowaniu dróg, które będzie służyło do umieszczenia różnych wstawek. Różnice wynikają również z różnych perspektyw ujęcia. Rzuty 1.2 i 1.4 ukazują produkt stojący, prawie z widokiem przez przezroczyste okno, w jednolitym kolorze białym, podczas gdy rzut 1.3 ukazuje produkt położony na wirtualną powierzchnię, wraz z odcieniami. Odcienie te wynikają z różnych efektów oświetlenia i nie mają żadnego związku z kształtem i sposobem skonstruowania produktu.

- 28 Skarżący stwierdza, że w każdym wypadku z interpretacji rzutów wynika, iż rzekome różnice, wynikające w szczególności z odcieni (efektu zacienienia), nie powinny być brane pod uwagę przy określaniu przedmiotu ochrony, który jest oczywisty i wyraźnie widoczny. Istnieje tylko jeden produkt, a zatem jeden ważny wzór w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002.
- 29 Na rozprawie skarżący podniósł w szczególności, że w prawie Unii istnieje zasada interpretacji korzystnej dla rejestracji wzoru wspólnotowego, wynikająca z „przewodniej idei” rozporządzenia nr 6/2002, w szczególności jego motywu 24.
- 30 EUIPO i interwenient kwestionują argumenty skarżącego.

Ramy prawne i orzecznicze

- 31 Na podstawie art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 wzór wspólnotowy zostaje uznany za nieważny, gdy nie jest wzorem w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 lit. a) tego rozporządzenia, zgodnie z którym „wzór” oznacza „postać całego lub części produktu, wynikającą w szczególności z cech linii, konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury i/lub materiałów samego produktu i/lub jego ornamentacji”.
- 32 Wynika z tego, że w ramach systemu przewidzianego przez rozporządzenie nr 6/2002 na postać wzoru składają się jego elementy, które mają decydujące znaczenie (wyroki: z dnia 21 września 2017 r., *Easy Sanitary Solutions i EUIPO/Group Nivelles*, C-361/15 P i C-405/15 P, EU:C:2017:720, pkt 62; z dnia 8 marca 2018 r., *DOCERAM*, C-395/16, EU:C:2018:172, pkt 25; z dnia 28 października 2021 r., *Ferrari*, C-123/20, EU:C:2021:889, pkt 30).
- 33 Badanie wzoru na podstawie art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 ogranicza się do kwestii, czy przedstawienie ukazuje postać całego lub części produktu. Jeżeli w ramach badania EUIPO stwierdzi, że wzór będący przedmiotem wniosku o objęcie ochroną nie odpowiada definicji zawartej w tym artykule i że podstawa odmowy nie została usunięta w wyznaczonym terminie, EUIPO odmawia rejestracji zgodnie z art. 47 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 11 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 (Dz.U. 2002, L 341, s. 28).
- 34 Badania wzoru na podstawie art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 należy dokonać na podstawie przedstawienia wpisanego do rejestru, a mianowicie na podstawie rzutów zgłoszonych przy rejestracji, które określają przedmiot i zakres ochrony [zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2017 r., *Kneidinger/EUIPO – Topseat International (Deska sedesowa)*, T-286/16, niepublikowany, EU:T:2017:411, pkt 44]. Uwagi przedstawione przez zgłaszającego lub właściciela w toku postępowania mogą co do zasady zostać wzięte pod uwagę tylko wtedy, gdy wynikają one z przedstawienia wzoru.
- 35 Zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 i art. 1 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2245/2002 zgłoszenie wzoru wspólnotowego powinno zawierać przedstawienie wzoru umożliwiające jego odtwarzanie.
- 36 W kontekście literalnej, celowościowej i kontekstowej analizy art. 36 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 6/2002 przedstawienie wzoru, o którego rejestrację się wnosi, musi pozwalać na wyraźne określenie tego wzoru, stanowiącego przedmiot ochrony objęty tym zgłoszeniem (wyrok z dnia 5 lipca 2018 r., *Mast-Jägermeister/EUIPO*, C-217/17 P, EU:C:2018:534, pkt 60). W szczególności funkcją wymogu przedstawienia jest przede wszystkim zdefiniowanie samego wzoru w celu

określenia dokładnego przedmiotu ochrony przyznanej jego właścicielowi z tytułu zarejestrowanego wzoru przed właściwymi organami i podmiotami gospodarczymi (zob. podobnie wyrok z dnia 5 lipca 2018 r., Mast-Jägermeister/EUIPO, C-217/17 P, EU:C:2018:534, pkt 52, 53 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także wyrok z dnia 28 października 2021 r., Ferrari, C-123/20, EU:C:2021:889, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 37 Z jednej strony właściwe organy powinny znać w sposób jasny i dokładny charakter elementów tworzących dany wzór, aby móc wykonywać obowiązki związane ze wstępnym badaniem zgłoszeń, jak również z publikacją i prowadzeniem stosownego i dokładnego rejestru wzorów. Z drugiej zaś strony również podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość jasnego i precyzyjnego sprawdzenia wpisów dokonanych w rejestrze lub zgłoszeń dokonanych przez ich aktualnych lub potencjalnych konkurentów i zapoznania się w ten sposób z istotnymi informacjami dotyczącymi praw osób trzecich. Taki wymóg jasności i precyzji ma zatem na celu zapewnienie pewności prawa w stosunku do osób trzecich (zob. wyrok z dnia 2 marca 2023 r., Papierfabriek Doetinchem, C-684/21, EU:C:2023:141, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Ze względu na to, że przedstawienie zgłoszonego wzoru powinno umożliwić wyraźne określenie tego wzoru, będącego przedmiotem ochrony, której dotyczy to zgłoszenie (zob. pkt 36 powyżej) należy w szczególności zbadać, czy rzuty składające się na przedstawienie jako całość ukazują postać jednego lub jednolitego produktu, to znaczy czy wzór jest jednolity.
- 39 W tym względzie wymóg spójności rzutów oznacza, że wszystkie rzuty powinny ukazywać postać jednego i tego samego produktu (lub części produktu), tak by pozwalały one na wyraźne określić jeden i ten sam wzór. Niespójności lub sprzeczności między zgłoszonymi rzutami mogą prowadzić do wniosku, że przedstawienie ukazuje różne produkty, a zatem więcej niż jeden wzór. Rzuty odnoszą się do więcej niż jednego wzoru, w szczególności gdy stanowią różne ucieleśnienia („embodiments”) lub wersje tej samej koncepcji lub gdy stosowanie linii służących określeniu wzoru lub stosowanie wyłączeń („disclaimers”) określonych cech nie jest spójne na wszystkich rzutach.
- 40 Nie można mówić o jednolitości wzoru, jeżeli rzuty, które stanowią przedstawienie jako całość, są niespójne w sposób niedający się wyjaśnić lub są sprzeczne w sposób nierozwiązywalny, w związku z czym określenie postaci jednego produktu jest niemożliwe, a tym samym przedstawienie nie pozwala na wyraźne określenie jednego wzoru. I odwrotnie, jednolitość wzoru może zostać stwierdzona pomimo niewielkich rozbieżności między rzutami, ponieważ rzuty te można jednak powiązać, tak by stanowiły jednolity wzór. Niemniej jednak organy EUIPO nie są zobowiązane do rozważenia wszystkich możliwych kombinacji rzutów przedstawionych przez zgłaszającego w ramach zgłoszenia do rejestracji, lecz jedynie kombinacji, które wydają się logiczne i wiarygodne w świetle powszechnego doświadczenia.
- 41 Wzór, który nie stanowi pojedynczego przedmiotu, nie odpowiada definicji zawartej w art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002, a zatem należy odmówić jego rejestracji zgodnie z art. 47 ust. 1 tego rozporządzenia (zob. pkt 33 powyżej) lub uznać go za nieważny, jeżeli podstawa unieważnienia określona w art. 25 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia została prawidłowo podniesiona [zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2017 r., Ball Beverage Packaging Europe/EUIPO – Crown Hellas Can (Puszki), T-9/15, EU:T:2017:386, pkt 57, 60].
- 42 Natomiast badanie podstawy unieważnienia określonej w art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 nie dotyczy wymogów formalnych przedstawienia. W tym względzie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 2245/2002 przewiduje w szczególności, że przedstawienie może zawierać nie

więcej niż siedem rzutów. Braki dotyczące tej przesłanki, których zgłaszający nie usunął w wyznaczonym terminie, pociągają za sobą odrzucenie zgłoszenia zgodnie z art. 45 ust. 2 lit. b) i art. 46 ust. 3 rozporządzenia nr 6/2002.

- 43 Artykuł 4 rozporządzenia nr 2245/2002 wyraźnie zezwala na zgłaszanie kilku rzutów tego samego wzoru. Zgłaszający ma swobodę wyboru, jakie ilustracje przedkłada i czy przedstawione rzuty stanowią fotografie rzeczywistego przedmiotu, rysunków technicznych czy przedstawień wygenerowanych przez komputer. Zgłoszone rzuty mogą prezentować wzór z różnych kątów i perspektyw, w tym w różnych skalach. Jednakże w świetle wymogu spójności rzutów (zob. pkt 39 powyżej) zgłaszający ma obowiązek upewnić się, że rzuty są spójne, co oznacza, że można je powiązać, tak by stanowiły jednolity wzór (zob. pkt 40 powyżej), i pozwalają tym samym na wyraźne określenie jednego i tego samego wzoru.
- 44 To w świetle tych zasad należy zbadać, czy rzuty zgłoszone w niniejszej sprawie są spójne i pozwalają tym samym na wyraźne określenie jednego i tego samego wzoru.

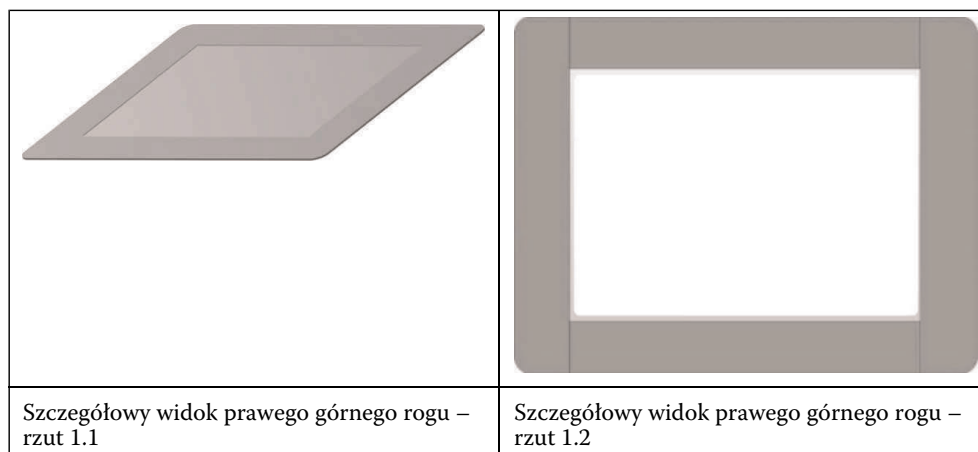
Ocena spójności rzutów w niniejszej sprawie

– W przedmiocie istnienia zasady wykładni na korzyść zgłaszającego i właściciela zarejestrowanego wzoru wspólnotowego

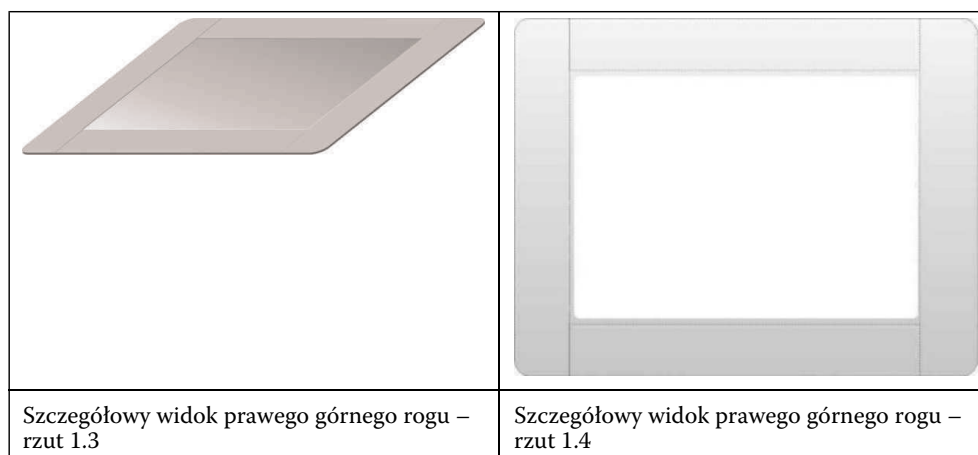
- 45 Na wstępie należy rozpatrzyć zarzut szczegółowy skarżącego dotyczący w istocie naruszenia prawa, zgodnie z którym Izba Odwoławcza powinna była uwzględnić zasadę wykładni na korzyść zgłaszającego i właściciela zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, której istnienie skarżąca stwierdza w prawie Unii i która wynika z „przewodniej idei” rozporządzenia nr 6/2002.
- 46 W tym względzie należy przypomnieć, że nawet przy założeniu, iż w toku procedury rejestracji ekspert zdecydował o rejestracji spornego wzoru, stanowisko to nie wiąże Izby Odwoławczej w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru dotyczącego tego wzoru (zob. podobnie wyrok z dnia 13 czerwca 2017 r., Puski, T-9/15, EU:T:2017:386, pkt 54).
- 47 Jest tak nawet wówczas, gdy w ramach badania przewidzianego w art. 47 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 ekspert musi także sprawdzić, czy wzór, o którego ochronę wystąpiono, odpowiada definicji określonej w art. 3 lit. a) tego rozporządzenia, a w tych ramach wykazuje jednolitość wynikającą ze spójności jego rzutów, w przeciwieństwie do warunków ochrony, takich jak nowość lub indywidualny charakter na podstawie art. 4–6 wspomnianego rozporządzenia, które nie są badane w tych ramach.
- 48 Należy również podkreślić, że rozporządzenie nr 6/2002 w żaden sposób nie narzuca zasady wykładni korzystnej dla zgłaszającego zarejestrowany wzór wspólnotowy w ramach postępowania sprawdzającego ani dla właściciela takiego wzoru w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru, jak w niniejszej sprawie.
- 49 Motyw 24 rozporządzenia nr 6/2002, na który powołuje się skarżący, stanowi po prostu, że jednym z fundamentalnych celów tego rozporządzenia jest to, iż procedura rejestracji wzoru wspólnotowego powinna pociągać za sobą dla wnioskodawców minimalne koszty i trudności, stając się łatwo dostępna zarówno dla małych i średnich przedsiębiorstw, jak i dla twórców indywidualnych. Należy stwierdzić, że mało kosztowny i przyjazny charakter postępowania

rejestracyjnego („user-friendly”) nie przesądza w żaden sposób o zasadzie wykładni korzystnej dla zgłaszającego wzór wspólnotowy zarejestrowany w ramach postępowania sprawdzającego ani dla właściciela takiego wzoru w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru.

- 50 Przeciwnie, skoro zarejestrowany wzór wspólnotowy korzysta na podstawie art. 85 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 z domniemania ważności w postępowaniach w sprawie o naruszenie, szczególnie istotne jest, by jego ważność oceniana była konkretnie i ściśle w ramach przewidzianych w art. 24 ust. 1 tego rozporządzenia postępowań w sprawie unieważnienia prawa do wzoru przed EUIPO i powództw wzajemnych przed sądami właściwymi w sprawach wzorów wspólnotowych, zgodnie z podstawami unieważnienia określonymi w art. 25 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia i przesłankami ich powoływania określonymi w art. 25 ust. 2–4 tego rozporządzenia.
- 51 Ponadto ze względów pewności prawa i dobrej administracji wszelki wniosek o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego musi zostać rozpatrzony w każdym konkretnym przypadku dokładnie, aby uniknąć nieprawidłowego utrzymywania rejestracji. Utrzymanie rejestracji wzoru zależy bowiem od obiektywnych i specyficznych kryteriów, które znajdują zastosowanie w kontekście stanu faktycznego danej sprawy i służą weryfikacji, czy danego wzoru nie dotyczy podstawa unieważnienia (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, EU:C:2011:139, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Z powyższego wynika, że w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego nie istnieje zasada wykładni na korzyść właściciela tego wzoru.
- 53 W konsekwencji w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza nie musiała ani nawet nie mogła wziąć pod uwagę takiej zasady wykładni korzystnej dla skarżącego jako właściciela spornego wzoru.
- 54 Zarzut szczegółowy skarżącego dotyczący zasadniczo naruszenia prawa w tym względzie należy zatem oddalić.
- 55 W niniejszej sprawie skarżący utrzymuje w istocie, że na podstawie rzutów spornego wzoru, które są spójne, wyrażnie można określić jednolity wzór. Poniższe zarzuty szczegółowe dotyczą zatem błędów w ocenie okoliczności faktycznych, których miała się dopuścić Izba Odwoławcza.
- 56 Należy zbadać, kolejno, dwie hipotezy kombinacji rzutów przyjęte przez Izbę Odwoławczą.
- *W przedmiocie hipotezy, zgodnie z którą rzuty 1.1 i 1.2 ukazują przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię spornego wzoru*
- 57 W pkt 34–38 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że hipoteza, zgodnie z którą rzuty 1.1 i 1.2 ukazują przednią powierzchnię, a rzuty 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię, odpowiada hipotezie interwenienta, oraz że wydaje się ona „logiczna sama w sobie i zgodna z powszechnym doświadczeniem”. W związku z tym dwa widoki – z góry i z perspektywy – przedstawiają, każdy z nich, przednie i tylne powierzchnie wzoru.
- 58 Oczywiście odmienne przedstawienie odcieni można wytłumaczyć różnicą w kątach. Jednakże nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności, że na rzucie 1.1 nie ma linii konturowych, podczas gdy były one dobrze widoczne na rzucie 1.2.

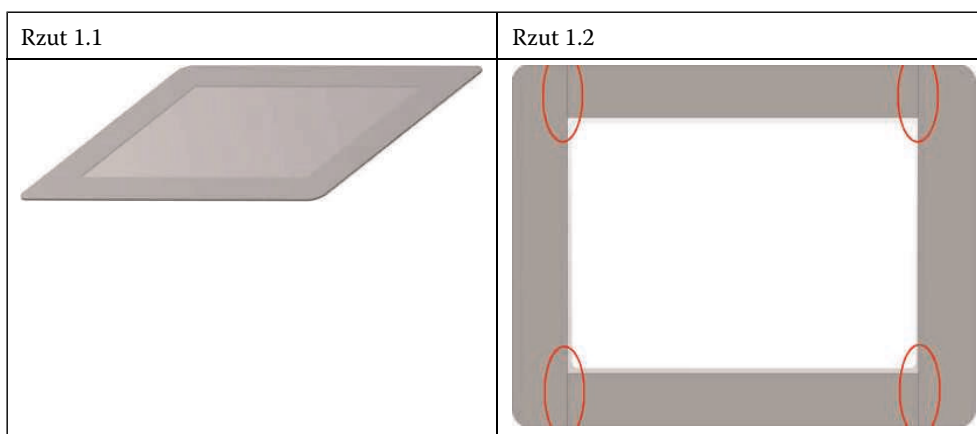

- 59 To samo dotyczyło rzutów 1.3 i 1.4. Podczas gdy na rzucie 1.3 linie były słabo widoczne, były one wyraźnie widoczne na rzucie 1.4. Były one nawet tak jasne, że wyglądały jak „linie przerywane”.

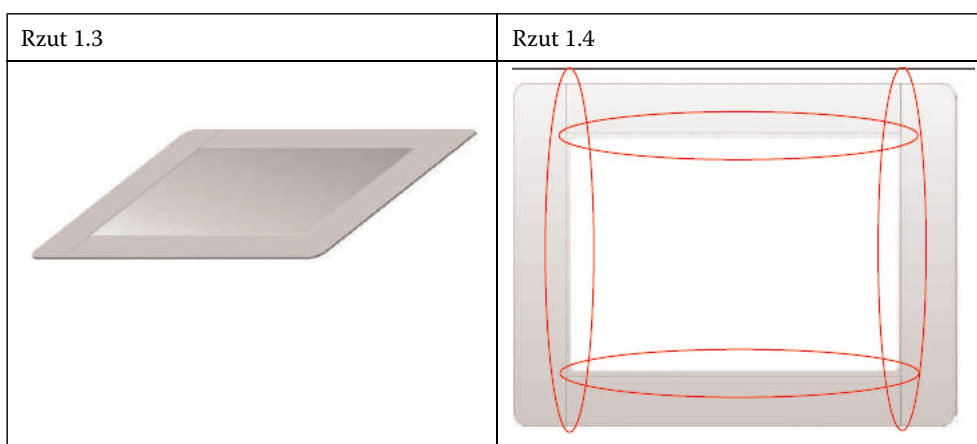

- 60 Co się tyczy tych dwóch punktów widzenia, Izba Odwoławcza stwierdziła, że różnica odcienia nie wynika wyłącznie z różnicy w perspektywie. Jej zdaniem ze względu na brak źródła oświetlenia różnica ta nie mogła wynikać z odbicia światła od powierzchni.
- 61 Izba Odwoławcza stwierdziła, że rzuty 1.1 i 1.2 z jednej strony oraz rzuty 1.3 i 1.4 z drugiej strony nie mogą zatem przedstawiać tego samego wzoru, w związku z czym sporny wzór został wpisany do rejestru z naruszeniem art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002.
- 62 Skarżący twierdzi, że Izba Odwoławcza popełniła błąd w ocenie, uznając, że rzuty 1.1 i 1.2 ukazują powierzchnię przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną. Jego zdaniem wspomniana izba interpretuje rzuty w sposób, który „bezwzględnie prowadzi do nieważności”.
- 63 Na wstępie należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że okoliczność, iż rzuty 1.1 i 1.2 ukazują powierzchnię przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną, każdą z nich ukazaną w rzucie górnym i rzucie perspektywicznym, wydaje się logiczna i wiarygodna w świetle powszechnego doświadczenia (zob. pkt 40 powyżej).

- 64 Następnie należy zauważyć, że na rzutach 1.1 i 1.2 elementy obramowania znakowania dróg mają podobne ciemne kolory, podczas gdy na rzutach 1.3 i 1.4 elementy obramowania mają kolory jaśniejsze. Wybór perspektywy prowadzi również do założenia, że z jednej strony rzuty 1.1 i 1.2 mają ukazywać przednią powierzchnię pod dwoma różnymi kątami, a z drugiej strony rzuty 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię pod tymi dwoma kątami. Hipoteza skarżącego, zgodnie z którą oba rzuty 1.2 i 1.4 ukazują tylną powierzchnię z tą samą perspektywą, nie jest wcale logiczna ani wiarygodna, ponieważ nie jest on w stanie wyjaśnić, dlaczego powierzchnia miałaby być dwukrotnie przedstawiana z tej samej perspektywy i dlaczego rzuty 1.2 i 1.4 są jednak odmienne.
- 65 Ponadto różnicę w kolorze wewnętrznego „okna” między rzutami 1.1 i 1.2 oraz między rzutami 1.3 i 1.4 można ewentualnie wytłumaczyć okolicznością, że to wewnętrzne okno znakowania dróg zawiera przezroczysty prostokąt, który jest widoczny jedynie dzięki rzutowi z perspektywy bocznej. Jednakże w ramach tej pierwszej hipotezy niemożliwe jest wyjaśnienie okoliczności, że rzut 1.1 nie zawiera linii konturowych między elementami obramowania. Te linie konturowe są jednak wyraźnie widoczne na rzucie 1.2. W związku z tym rzuty 1.1 i 1.2 zawierają niedającą się wyjaśnić niespójność.

- 66 Uwaga ta dotyczy również rzutów 1.3 i 1.4. Podczas gdy na rzucie 1.3 linie konturowe są ledwie widoczne po prawej stronie, zarówno w przedniej, jak i w tylnej części, na rzucie 1.4 są one wyraźnie widoczne i rozciągają się na całej długości bocznych elementów obramowania, a także po wewnętrznej części górnego i dolnego obramowania. Na rzucie 1.4 okno wewnętrzne jest wyraźnie obramowane przez linie konturowe. W związku z tym rzuty 1.3 i 1.4 zawierają niedającą się wyjaśnić niespójność.

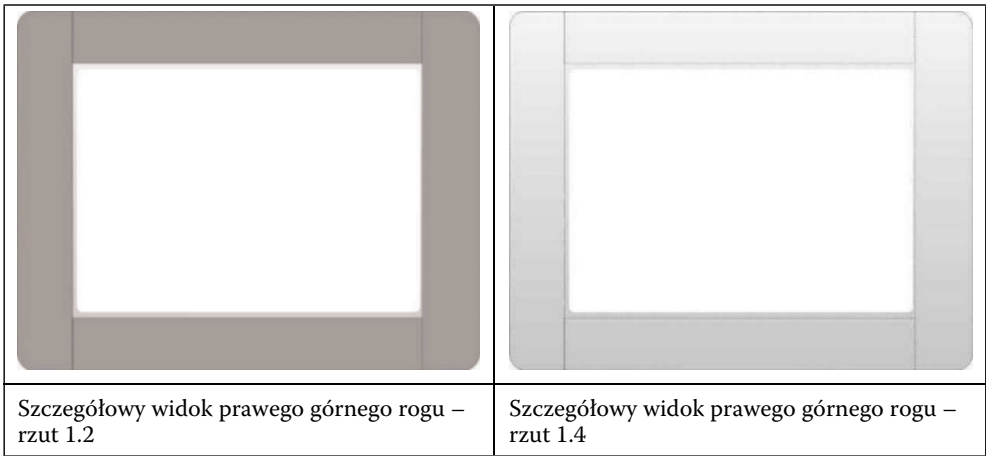
- 67 Co więcej, należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza w pkt 37 zaskarżonej decyzji, że w braku źródła oświetlenia różnica odcienia pomiędzy rzutami 1.3 i 1.4 nie wynika wyłącznie z odmiennej perspektyw pomiędzy ukośnym widokiem bocznym rzutu 1.3 a widokiem płaszczyzny rzutu 1.4. Nawet przy założeniu, że oświetlenie jest odmienne, nie jest możliwe wyjaśnienie rozkładu koloru innego na rzucie 1.3, który przechodzi od jasnoszarego szarego z górnej lewej strony do ciemnoszarego szarego w górnej prawej stronie, niż na rzucie 1.4, który przechodzi od jasnoszarego w całej górnej części do ciemniejszego w części dolnej. Skarżący nie zdołał wyjaśnić, jaka jest pozycja rzekomo wirtualnego źródła światła. W związku z tym rzuty 1.3 i 1.4 zawierają niedającą się wyjaśnić niespójność.
- 68 Wreszcie twierdzenie skarżącego zawarte w odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na rozprawie, zgodnie z którym rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 mają na tylnej powierzchni wspólne wymienialne folie przeznaczone na nalepki ze znakowaniem dróg, niewidoczne na rzucie 1.1, nie wynika jasno z rzutów przedstawionych przy zgłoszeniu, jak wymaga tego orzecznictwo przypomniane w pkt 34 powyżej, i nie może w związku z tym zostać uwzględnione.
- 69 A zatem w pkt 34–38 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie zbadała jednolitość przedstawień spornego wzoru, opierając się na założeniu, że rzuty 1.1 i 1.2 ukazują przednią powierzchnię tego wzoru a rzuty 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię, i stwierdziła, że rzuty te zawierają niedające się wyjaśnić niespójności.
- 70 Należy stwierdzić, że rzuty 1.1 i 1.2 i rzuty 1.3 i 1.4 nie ukazują jednolitego wzoru, w związku z czym sporny wzór został wpisany do rejestru EUIPO z naruszeniem art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002.
- 71 Dla pełności wyводу Sąd uważa za właściwe zbadanie również oceny Izby Odwoławczej dotyczącej drugiej hipotezy odnoszącej się do kombinacji rzutów, ponieważ ta ostatnia została podniesiona przez skarżącego jako korzystniejsza dla niego.
- *W przedmiocie hipotezy, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje przednią, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię spornego wzoru*
- 72 W pkt 39–44 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza wskazała, że Wydział Unieważnień i skarżący wychodzili z założenia, iż rzut 1.1 przedstawia powierzchnię przednią, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną. Postanowiła ona zatem rozpatrzyć skargę również na podstawie tej hipotezy, nawet jeśli nie było podstaw do katerycznego stwierdzenia, że ta interpretacja spornego wzoru jest jedyną poprawną.

73 Przede wszystkim Izba Odwoławcza stwierdziła, że rzuty 1.2 i 1.4 stanowią obrazy widziane z góry (rzuty z góry), i zauważyła, że nie ma znaczenia, czy chodzi o przednią, czy tylną płaszczyznę znakowania dróg. Wbrew założeniu Wydziału Unieważnień i skarżącego Izba Odwoławcza uznała, że różnych odcieni nie można przypisać różnym warunkom oświetlenia wynikającym z kąta ujęcia rzutu, ponieważ oba zdjęcia zostały wykonane z góry. Jej zdaniem rzut 1.3 przedstawia wzór w dodatkowym odcieniu, który niekoniecznie wynikał z kąta.

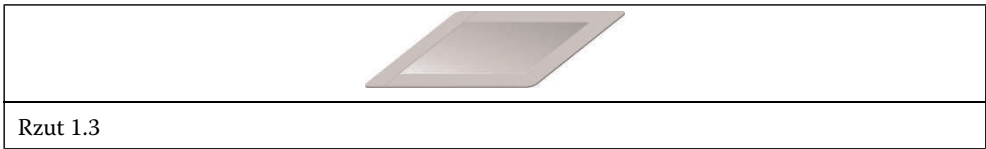

74 W tym względzie Izba Odwoławcza zauważyła, że nie istniało źródło światła, co uniemożliwiało jej zdaniem odmienne przedstawienie jednego i tego samego koloru. Jej zdaniem wynikało z tego, że na tych trzech ilustracjach użyto trzech różnych odcieni.

75 Następnie Izba Odwoławcza stwierdziła, że linie na rzutach 1.2 i 1.4 mają różne kształty. Podczas gdy na rzucie 1.2 linia była ciągła, na rzucie 1.4. była ona przerywana.

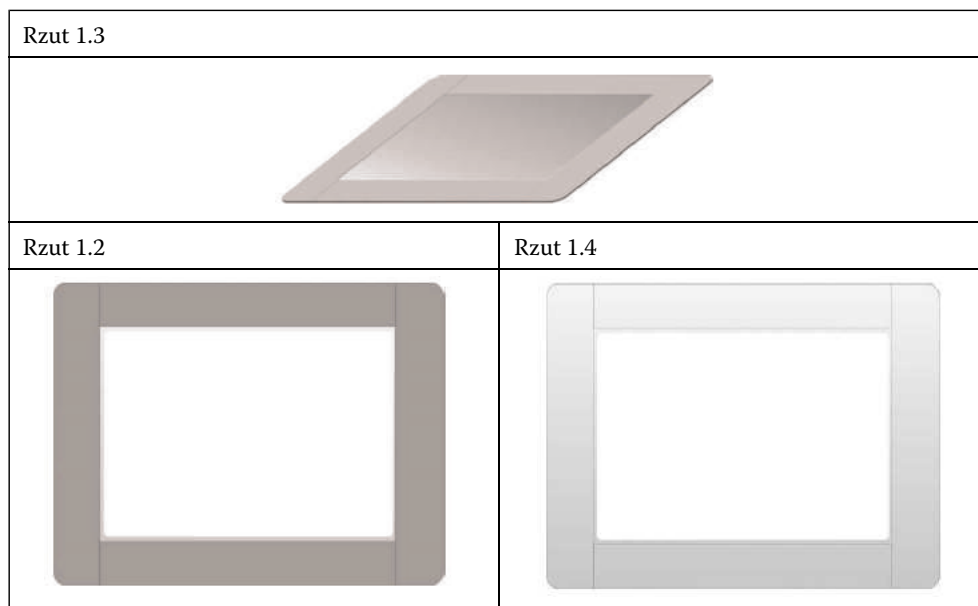

76 Ponadto Izba Odwoławcza wskazała, że na rzutach 1.2 i 1.4 linie mają taką samą głębokość. Tymczasem nie jest tak w przypadku rzutu 1.3, w którym linie w lewych kątach były bardziej widoczne niż linie w prawych kątach.

- 77 Zdaniem Izby Odwoławczej jeżeli linie lub kontury są przedstawione w rzucie perspektywicznym, w pewnych okolicznościach bardziej oddalone linie lub kontury mogą być mniej widoczne. W związku z tym również tutaj, jej zdaniem, istniała niedająca się wytłumaczyć niespójność.
- 78 Wreszcie Izba Odwoławcza uznała za nierozstrzygające powody, dla których wewnątrz na rzucie 1.3 miało ciemny odcień, podczas gdy na rzutach 1.2 i 1.4, które miały również przedstawiać sporny wzór widziany z tyłu, wewnątrz wydawało się przezroczyste lub białe.
- 79 Izba Odwoławcza stwierdziła, że rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 nie mogą zatem przedstawiać tego samego wzoru, w związku z czym sporny wzór został wpisany do rejestru z naruszeniem art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002.
- 80 W tym względzie na wstępie należy stwierdzić, że druga hipoteza dotycząca kombinacji rzutów, na którą skarżący powołuje się jako korzystniejszą, nie wydaje się wcale logiczna ani wiarygodna w świetle powszechnego doświadczenia. Poza szczególnymi, niewykazanymi i nieobecnymi w niniejszej sprawie okolicznościami wydaje się bowiem nielogiczne i niewiarygodne przedstawienie jednego rzutu przedniej powierzchni i trzech rzutów tylnej powierzchni.
- 81 W zakresie, w jakim skarżący utrzymuje w istocie, że zasada wykładni korzystna dla zgłaszającego przy zgłoszeniu wzoru do rejestracji wymaga, aby przy badaniu możliwych kombinacji rzutów organy EUIPO zakładały, że zgłaszający ten chciał dokonać zgłoszenia ważnego, nie zaś pozbawionego sensu (zob. pkt 25 powyżej), należy przypomnieć przede wszystkim, że w ramach postępowania w sprawie o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego nie istnieje zasada wykładni na korzyść właściciela tego wzoru (zob. pkt. 52 powyżej) a ponadto że organy te nie są zobowiązane do rozważenia wszystkich możliwych kombinacji rzutów przedstawionych przez zgłaszającego w ramach zgłoszenia do rejestracji, lecz jedynie kombinacji, które wydają się logiczne i wiarygodne w świetle powszechnego doświadczenia (zob. pkt 40 powyżej).
- 82 W niniejszym przypadku organy EUIPO nie były zatem zobowiązane do rozważenia tej drugiej hipotezy dotyczącej kombinacji rzutów.
- 83 W każdym razie należy podkreślić, że nawet ta druga hipoteza prowadzi do niedających się wyjaśnić niespójności pomiędzy rzutami i że twierdzenia skarżącego należy również odrzucić z następujących powodów.
- 84 W pierwszej kolejności skarżący twierdzi, że druga hipoteza Izby Odwoławczej, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje powierzchnię przednią, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną, jest rzeczywiście prawidłowa, ale nie prowadzi do niedających się wyjaśnić niespójności między tymi rzutami. Podnosi on, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności wynikających z odcieni (efektu zacienienia) na rzutach 1.2, 1.3 i 1.4 ani ze względu na rzekomy brak źródła oświetlenia, ani ze względu na efekty światła. Uważa on zasadniczo, że istnieje wirtualne źródło oświetlenia.
- 85 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że skarżący nie przedstawił żadnego dowodu na to, iż w środowisku wirtualnym musi zawsze istnieć źródło oświetlenia mogące wywołać odpowiednie efekty. Wobec braku dowodu przeciwnego należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że nie było źródła oświetlenia. Z tego powodu ta ostatnia wykluczyła, że różnice w zakresie odcieni i oświetlenia obramowania (w drugiej hipotezie, rzuty 1.2, 1.3 i 1.4) mogły być wytłumaczone efektem oświetlenia lub różnymi pozycjami i kątami ujęcia rzutu.

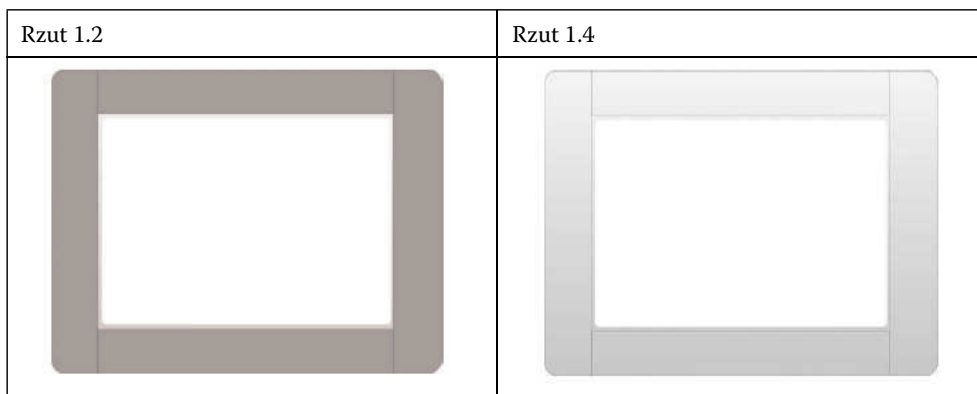
- 86 Następnie należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że różnic w odcieniach (skutków zacienienia) nie można przypisać różnym warunkom oświetlenia wynikającym z kąta rzutu, ponieważ oba rzuty 1.2 i 1.4 są rzutami z góry (ten sam kąt rzutu), podczas gdy rzut 1.3 przedstawia wzór w innym odcieniu, ciemniejszym od wewnątrz, co nie może wynikać z kąta rzutu. A zatem przyjmując hipotezę, że oba te rzuty ukazują tylną powierzchnię, rzuty 1.2 i 1.4 przedstawiają tę samą perspektywę (rzut z góry), podczas gdy rzut 1.3 przedstawia wzór ukazany z boku, lekko ukośnie. Ponadto Izba Odwoławcza słusznie zauważa, co nie zostało zakwestionowane przez skarżącego, że rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 przedstawiają różne konfiguracje kolorystyczne elementów obramowania.

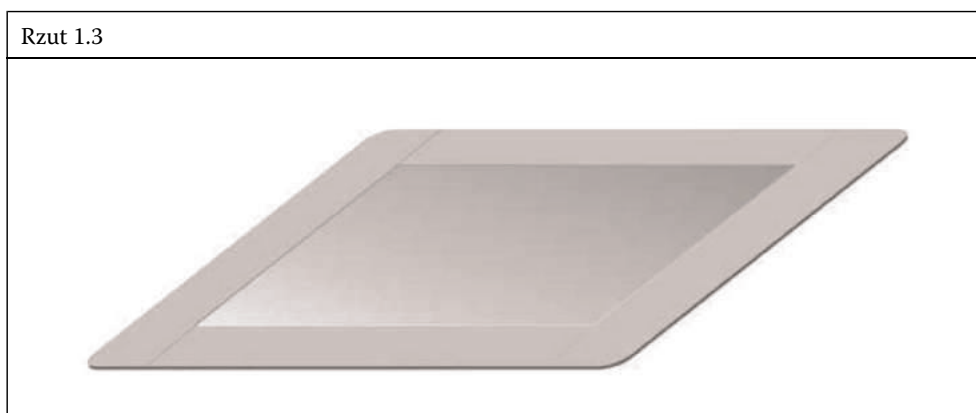
- 87 Ponadto należy zauważyć, że o ile elementy obramowania przedstawiają odcienie (efekty zacienienia) lub różne kolory w rzutach 1.2, 1.3 i 1.4, o tyle na rzutach 1.2 i 1.4 przezroczyste okno wewnętrzne jest przedstawione w identyczny sposób, a mianowicie w kolorze białym. Skarżący nie zdołał wyjaśnić tej niespójności. Zgodnie z jego wyjaśnieniami różne odcienie (efekty zacienienia) elementów obramowania wynikają z różnego położenia domniemanego źródła oświetlenia. Skutkowałoby to jednak tym, że przezroczyste okno wewnętrzne powinno również powodować powstawanie różnych odcieni (efektów zacienienia). W szczególności, co się tyczy rzutu 1.4, oświetlenie od góry powinno prowadzić do odzwierciedlenia przezroczystego wewnętrznego prostokąta, co ze względu na wybraną formę przedstawienia, wykonaną za pomocą projektu komputerowego, powinno prowadzić do głębszego odcienia tego prostokąta.
- 88 Należy zatem stwierdzić, że różne źródła oświetlenia, nawet gdyby ich istnienie zostało stwierdzone, nie pozwalałyby na wyjaśnienie, dlaczego przezroczysty prostokąt znajdujący się wewnątrz spornego wzoru został przedstawiony w sposób identyczny, w bieli, na rzutach 1.2 i 1.4, ani dlaczego istnienie innego źródła oświetlenia nie zmieniło grubości linii konturowych, których widoczność jest identyczna na rzutach 1.2 i 1.4.
- 89 Z oceny przedstawionej w pkt 37 i 40 zaskarżonej decyzji (zob. pkt 60 i 74 powyżej) wynika, że Izba Odwoławcza nie zakwalifikowałaby tych różnic jako niedających się wyjaśnić niespójności lub jako niemożliwych do pogodzenia sprzeczności, gdyby dysponowała jakąkolwiek wskazówką pozwalającą uznać, że różnice te stanowią jedynie zwykłe efekty oświetlenia. Jest tak nawet wówczas, gdy drobne rozbieżności między rzutami nie stoją na przeszkodzie stwierdzeniu

jednolitości wzoru, ponieważ rzuty te można jednak powiązać, tak by stanowiły jednolity wzór (zob. pkt 40 powyżej). Tymczasem w niniejszej sprawie takie stwierdzenie jednolitości jest wykluczone przez stwierdzenie dokonane przez rzeczoną izbę, zgodnie z którym nie ma źródła oświetlenia.

- 90 W konsekwencji należy potwierdzić stwierdzenie Izby Odwoławczej, zgodnie z którym różnic w odcieniach (skutków zacienienia) rzutów 1.2, 1.3 i 1.4 nie należy przypisywać źródłu oświetlenia, w danym przypadku wirtualnemu, lecz że w tych rzutach użyto trzech różnych odcieni szarości.
- 91 Stwierdzenia tego nie podważają także pozostałe argumenty skarżącego.
- 92 Należy zatem zauważyć, że wydruki widniejące w skardze nie są porównywalne z płaskimi oznaczeniami dróg przedstawionymi w spornym wzorze. Wspomniane wydruki przedstawiają silnie ustrukturyzowaną powierzchnię, podczas gdy oznaczenia dróg mają jedynie niewielką wysokość, w związku z czym zmiana kąta oświetlenia nie może wywołać efektu przedstawionego na rzutach 1.2, 1.3 i 1.4.
- 93 Podobnie porównanie spornego wzoru z rzutami fotograficznymi ekranu przedstawionymi przez skarżącego jest pozbawione znaczenia. Jeśli chodzi bowiem o fotografię, środowiska wyspecjalizowane wiedzą, że różnice takie jak odzwierciedlenie wykorzystanego źródła oświetlenia wynikają bezpośrednio z wyboru tego sposobu przedstawienia. Jeśli chodzi natomiast o obraz wygenerowany komputerowo, te same środowiska wiedzą również, że żadne źródło oświetlenia nie jest konieczne do jego stworzenia i że w przeciwieństwie do fotografii taki wygenerowany komputerowo obraz nie wymaga ekspozycji. W tym zakresie twierdzenie skarżącego, zgodnie z którym zasadniczo różnice odcieni w rzutach 1.2, 1.3 i 1.4 przypisuje się różnym źródłom oświetlenia, jest bezzasadne.
- 94 Wynika z tego, że pomiędzy rzutami 1.2, 1.3 i 1.4 istnieje niedająca się wyjaśnić niespójność ze względu na różnice odcieni (efekt zacienienia) i oświetlenia.
- 95 W drugiej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności ze względu na linie konturowe na rzutach 1.2 i 1.4. oraz że możliwe jest określenie jednolitego produktu.
- 96 W tym względzie należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że na rzutach 1.2 i 1.4 linie konturowe przybierają różne kształty. Podczas gdy na rzucie 1.2 linia jest ciągła, na rzucie 1.4 jest ona przerywana.

- 97 Należy również stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że na rzutach 1.2 i 1.4 linie konturowe są widoczne z taką samą intensywnością. Nie jest tak natomiast w przypadku rzutu 1.3, na którym linie konturów w lewych kątach są bardziej widoczne niż linie w kątach prawych.

- 98 Nawet biorąc pod uwagę fakt, że bardziej odległe linie konturowe mogą być mniej widoczne ze względu na odległość, okoliczność ta jest nie do pogodzenia z ukazaniem linii konturowych na rzucie 1.3. Dolna prawa linia konturowa, która jest najbliższa z punktu widzenia obserwatora, jest bowiem mniej zaznaczona niż górna lewa linia konturowa, najbardziej odległa od obserwatora.
- 99 Należy zatem stwierdzić, że linie konturowe rzutów 1.2, 1.3 i 1.4 wykazują między sobą różnice, których nie można wytłumaczyć ani inną perspektywą, ani innym kątem oświetlenia.
- 100 Stwierdzeń tych nie może podważyć argumentacja skarżącego dotycząca fotografii oryginalnego lub faktycznie wprowadzonego do obrotu produktu przedstawionych „tytułem przykładu”.
- 101 W tym względzie, poza tym, że dokumenty zawarte w załączniku A7 do skargi są niedopuszczalne (zob. pkt 19–22 powyżej), należy przypomnieć, że badanie wzoru należy przeprowadzić na podstawie przedstawienia wpisanego do rejestru, a mianowicie rzutów złożonych przy zgłoszeniu do rejestracji. Uwagi skarżącego mogą zostać wzięte pod uwagę tylko wtedy, gdy wynikają one z przedstawienia wzoru (zob. pkt 34 powyżej)
- 102 W rezultacie w niniejszym przypadku nie można uwzględnić twierdzenia skarżącego, zgodnie z którym sporny wzór zawiera przejrzyste przylepne taśmy na tylnym obramowaniu znakowania dróg, a różnica w natężeniu widoczności linii konturowych jest skutkiem tych przezroczystych taśm przylepnych, ponieważ taka okoliczność nie wynika z przedstawienia spornego wzoru. Rzekome taśmy przylepne nie pojawiają się bowiem na żadnym z czterech rzutów tego wzoru. Nie istnieje również opis, który mógłby uzasadniać taką hipotezę. Okoliczność, że linie konturowe są skutkiem przylepnych taśm na elementach obramowania wspomnianego wzoru, nie jest zatem wcale oczywista i wspomniane twierdzenie nie może zostać uwzględnione.
- 103 Ponadto o ile prawdą jest, że rzeczywiście produkty wprowadzane do obrotu, które odpowiadają wzorowi, mogą być brane pod uwagę przy ocenie całościowego wrażenia, o tyle nie może to służyć za podstawę oceny całościowego wrażenia, lecz jedynie potwierdzić ocenę opartą na przedstawieniach wpisanych do rejestru. Porównanie z produktami rzeczywiście wprowadzonymi do obrotu może być bowiem wykorzystane jedynie tytułem przykładu w celu potwierdzenia wyciągniętych już wniosków (zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2011 r., PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, pkt 74).

- 104 Wreszcie w niniejszej sprawie nie chodzi o dokonanie oceny, czy dwa kolidujące ze sobą wzory wywierają na poinformowanym użytkowniku to samo całościowe wrażenie, z uwzględnieniem produktów rzeczywiście wprowadzonych do obrotu, lecz o ustalenie, czy wzór wykazuje jednolitość lub jednorodny charakter na podstawie przedstawienia wpisanego do rejestru. W konsekwencji niedających się wyjaśnić niespójności między zgłoszonymi rzutami nie można usunąć poprzez porównanie z produktami, jakie miały zostać wprowadzone do obrotu.
- 105 Wynika z tego, że istnieje niedająca się wyjaśnić niespójność ze względu na linie konturowe między rzutami 1.2 i 1.4 z jednej strony a rzutem 1.3 z drugiej strony, a także między samymi rzutami 1.2 i 1.4.
- 106 W trzeciej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności w odniesieniu do „głębokości” linii konturowych na rzutach 1.2 i 1.4 w porównaniu z rzutem 1.3. Jego zdaniem Izba Odwoławcza powinna była uznać, że rozbieżność można łatwo wytłumaczyć przedstawieniem perspektywicznym.
- 107 W tym względzie należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że podczas gdy na rzutach 1.2 i 1.4 wszystkie linie mają taką samą głębokość, to nie jest tak w przypadku rzutu 1.3. W lewych rogach tego rzutu linie są bardziej widoczne niż w rogach prawych.
- 108 Co się tyczy już rzutu 1.4, należy zauważyć, że ze względu na punkt widzenia i kąt oświetlenia nie jest możliwe zaobserwowanie odmiennej głębokości linii konturowych, wbrew temu, co twierdzi skarżący. Na tym rzucie wszystkie linie konturowe są identyczne, co nie powinno mieć miejsca w przypadku oświetlenia od góry. Skarżący nie zdołał wyjaśnić tej niespójności.
- 109 Wynika z tego, że istnieje niedająca się wyjaśnić niespójność w odniesieniu do „głębokości” linii konturowych na rzutach 1.2 i 1.4 z jednej strony i na rzucie 1.3 z drugiej strony.
- 110 W czwartej kolejności skarżący twierdzi, że nie ma żadnych niedających się wyjaśnić niespójności w odniesieniu do odcieni (efektu zacienienia) wewnętrznego „okna” na rzutach 1.2 i 1.4 w porównaniu z rzutem 1.3. Różnice te wynikają z różnych efektów oświetlenia i nie mają żadnego związku z kształtem i sposobem ułożenia produktu.
- 111 W tym względzie należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że nie są rozstrzygające powody, dla których na rzucie 1.3 okno wewnętrzne ma ciemne odcienie, podczas gdy na rzutach 1.2 i 1.4, które mają przedstawiać również tylną powierzchnię wzoru, okno wewnętrzne wydaje się przezroczyste lub białe. Rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 nie mogą zatem przedstawiać tego samego wzoru.
- 112 Wynika z tego, że istnieje niedająca się wyjaśnić niespójność ze względu na odcienie okna wewnętrznego między rzutami 1.2 i 1.4 z jednej strony a rzutem 1.3 z drugiej strony.
- 113 Ponadto skarżący nie zdołał również wyjaśnić, dlaczego obramowanie okna wewnętrznego, które jest ograniczone na zewnątrz za pomocą linii konturowych, wydaje się bardziej intensywne na rzucie 1.4 niż na rzucie 1.2. Jeśli perspektywa jest taka sama, to nie można tego wytłumaczyć rzekomo odmiennym oświetleniem.
- 114 Wynika z tego, że istnieje niedająca się wyjaśnić niespójność ze względu na odcienie obramowania między rzutami 1.2 i 1.4.

- 115 A zatem w pkt 39–44 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że nawet jeśli przyjąć hipotezę skarżącego, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje przednią powierzchnię, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 powierzchnię tylną spornego wzoru, istnieją niemożliwe do pogodzenia sprzeczności lub niedające się wyjaśnić niespójności między rzutami, a tym samym rzuty te nie przedstawiają jednolitego wzoru.
- 116 A zatem nawet w przypadku drugiej hipotezy, która zdaniem skarżącego jest korzystniejsza, należy stwierdzić, że nie ma spójności rzutów ani jednolitości spornego wzoru.
- 117 Należy zatem oddalić poszczególne zarzuty szczegółowe oparte na błędach w ocenie okoliczności faktycznych.

Wnioski w przedmiocie skargi

- 118 W pkt 25, 45 i 46 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że z dwóch zbadanych hipotez wynika, iż sporny wzór został wpisany do rejestru z naruszeniem art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002. Zauważyła ona, że możliwe są inne kombinacje między przednią i tylną powierzchnią, ale nadal prowadziłyby one do już zaprezentowanych sprzeczności lub niespójności. W szczególności stwierdziła ona, że przedstawione rzuty nie są rozstrzygające i przedstawiają co najmniej dwa różne wzory. W tym kontekście zauważyła ona również, że postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku ma na celu usunięcie ewentualnych błędów popełnionych w toku procedury rejestracji, w związku z czym decyzja wydana przez eksperta w tamtym czasie nie miała znaczenia z wyżej wymienionych powodów.
- 119 W pkt 47 i 48 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uznała, że skoro sporny wzór powinien zostać unieważniony zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 3 lit. a) tego rozporządzenia, nie jest możliwe zbadanie, czy sporny wzór jest również pozbawiony indywidualnego charakteru lub nowości na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w związku z art. 4–6 tego samego rozporządzenia. Stwierdziła ona, że prawo do spornego wzoru należy unieważnić.
- 120 W świetle ocen dokonanych w pkt 45–117 powyżej należy stwierdzić, że skarżący nie przedstawił argumentów mogących podważyć zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, a w szczególności wniosków Izby Odwoławczej.
- 121 Jedyny zarzut należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 122 Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania, skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 123 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 124 W niniejszej sprawie interwenient wniósł o obciążenie skarżącego kosztami postępowania. EUIPO również wniosło takie żądanie, lecz jedynie w przypadku przeprowadzenia rozprawy.
- 125 Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć go jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez EUIPO i interwenienta.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Orgatex GmbH & Co. KG zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Costeira

Kancheva

Tichy-Fisslberger

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 października 2024 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	2
Żądania stron	4
Co do prawa	4
W przedmiocie dopuszczalności skargi	4
W przedmiocie dopuszczalności dokumentów przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem	5
W przedmiocie zasadności jedynego zarzutu	5
Ramy prawne i orzecznicze	7
Ocena spójności rzutów w niniejszej sprawie	9
– W przedmiocie istnienia zasady wykładni na korzyść zgłaszającego i właściciela zarejestrowanego wzoru wspólnotowego	9
– W przedmiocie hipotezy, zgodnie z którą rzuty 1.1 i 1.2 ukazują przednią, a rzuty 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię spornego wzoru	10
– W przedmiocie hipotezy, zgodnie z którą rzut 1.1 ukazuje przednią, a rzuty 1.2, 1.3 i 1.4 tylną powierzchnię spornego wzoru	13
Wnioski w przedmiocie skargi	20
W przedmiocie kosztów	20